

A Látrányi Puszta Természetvédelmi Terület szárazföldi ászkarák (Isopoda: Oniscidea) faunája

FARKAS SÁNDOR¹ és VADKERTI EDIT²

¹ Kaposvári Egyetem, Állattudományi Kar, Ökológiai Munkacsoport, H-7401 Kaposvár, Pf. 16., Hungary

² Pécsi Tudományegyetem, Állatföldrajzi és Ökológiai Tanszék, 7625 Pécs, Ifjúság u. 6., Hungary

FARKAS, S., VADKERTI, E.: *The terrestrial isopod (Isopoda: Oniscidea) fauna of the Látrányi Puszta Nature Conservation Area*

Abstract: The Isopod fauna of Látrányi Puszta Nature Conservation Area was examined by pitfall trapping and hand sampling in 2002. Several habitat types were sampled: sandy grassland, fragment of wetland forest, marsh, alder and oak woods. Nine species were found. *Armadillidium zenckeri*, *Ligidium hypnorum* and *Trachelipus rathkii* occurred in the greatest amount. The Isopod assemblage of the wetland forest had the highest Rényi-diversity value.

Key words: Isopod, *Armadillidium zenckeri*, *Ligidium hypnorum*, *Trachelipus rathkii*, habitat preferences, Rényi-diversity

Bevezetés

A Látrányi Puszta Természetvédelmi Terület szárazföldi ászkarák faunája korábban teljesen ismeretlen volt. A terület élővilágának megismerése céljából, a Somogy Megyei Múzeum Természettudományi Osztálya által indított általános florisztikai és faunisztikai kutatás keretében került sor 2002-ben az ászkarák fauna feltárására. Az alábbiakban e vizsgálatok eredményei kerülnek ismertetésre.

Anyag és módszer

A terület több, eltérő élőhely mozaikjából tevődik össze, melyek növényzete egymástól markánsan különbözik. Egyes ászkarák fajok határozott preferenciát mutatnak bizonyos élőhelyekkel szemben, míg másokból hiányoznak, ezért igyekeztünk kiválasztani az összes olyan élőhelyet, ahol Isopodák előfordulására számítani lehetett. A mintavételezést talajcspadázással és egyelő gyűjtéssel végeztük. A talajcspadákat nyolc élőhelyen helyeztük el, melyek mindegyikébe 5 csapdát ástunk le. Az csapdákat "dobókocka-ötös" mintázatban helyeztük el, ahol a sarok-helyzetű csapdák távolsága a középsőtől 1 m volt. A csapdákat 3 dl-es műanyag poharakból alakítottuk ki, melyeket félig töltöttünk 5%-os ecetsav oldattal. A csapdákat 2002 júniusában telepítettük és két hét működés után leürítettük, majd eltávolítottuk őket. Az ászkarákokon kívül a csapdákbba esett egyéb állatotkat a programban résztvevő szakemberek dolgozták fel. A mintavételi helyek földrajzi koordinátáit Magellan Map 330 típusú GPS műszerrel határoztuk meg (1. táblázat). 2002 áprilisában és augusztusában is felkerestük a területet, ahol több élőhelyen kézi gyűjtést végeztünk. A gyűjtéshez 1 cm lyukméretű avarrostát használtunk, továbbá korhadó fák

kérgét távolítottuk el kapabaltával. Áprilisban két, névtelen efemer vízfolyás mentén kialakult, nedves élőhelyet választottunk ki: (A) egy kisebb vízfolyást övező keményfa ligeterdő maradvány (N 46° 44'46"-E 017° 45'38") és (B) akáccal elegyes fűz-éger liget (N 46° 44'35"-E 017° 45'51"). Az augusztusi mintavétel során azon élőhelyeket kerestük fel újra, ahol a talajcsapdák egyáltalán nem gyűjtöttek ászkarákat.

Egyes élőhelyeken tájékozódó jellegű páratartalom és hőmérséklet méréseket is végeztünk.

A gyűjtött anyag határozásához GRUNER (1966) és SCHMÖLZER (1965) határozóit használtuk.

Az adatok értékelését a NuCoSa programcsomaggal (TÓTHMÉRÉSZ 1996) végeztük.

A gyűjtött egyedeket jelenleg a Kaposvári Egyetem Isopoda gyűjteményében tároljuk.

1. táblázat: A mintavételi helyek élőhely típusai, koordinátái, tengerszint feletti magassága és az alkalmazott gyűjtési módszer

Sorszám/ betűjel	Élőhely	Koordináta	Magasság (m)	Gyűjtési módszer
1.	éger ültetvény	N 46°44'07"- E 017°46'20"	131	talajcsapda
2.	keményfa-liget fragmentum	N 46°44'00"- E 017°45'50"	128	talajcsapda
3.	homoki sztyeppré I.	N 46°44'06"- E 017°46'07"	126	talajcsapda
4.	homoki sztyeppré II.	N 46°43'56"- E 017°45'57"	137	talajcsapda
5.	magassásos	N 46°43'58"- E 017°46'12"	125	talajcsapda
6.	üde láprét	N 46°43'59"- E 017°46'11"	126	talajcsapda
7.	zsombéksásos	N 46°44'03"- E 017°45'45"	138	talajcsapda
8.	tölgy ültetvény	N 46°44'03"- E 017°45'44"	130	talajcsapda
A	keményfa-liget fragmentum	N 46°44'46"- E 017°45'38"	119	egyelő gyűjtés
B	éger-akác liget	N 46°44'35"- E 017°45'51"	101	egyelő gyűjtés

Eredmények

A vizsgálat során összesen 262 szárazföldi ászkarákat gyűjtöttünk, melyek 9 fajhoz tartoztak (2. táblázat). Kézi gyűjtéssel 72, talajcsapdázással 190 egyedet fogtunk. A kézi gyűjtések során a fauna kímélése céljából nem szedtünk össze minden egyedet, ezért kvantitatív elemzést csak a talajcsapdák által fogott anyaggal végeztünk.

A két, egymástól távol kijelölt homoki gyeppen, valamint a fiatal tölgyesben lerakott csapdák egyáltalán nem fogtak ászkákat. A legtöbb ászkát az üde lápréten telepített csapdák gyűjtötték, melyek a csapdázás teljes anyagának 42%-át fogták meg (80 példány). Innét mindössze két faj egyedei kerültek elő: *A. zenckeri* (91%) és *T. rathkii* (9%). A magassásos élőhelyen lerakott csapdák 35%-kal (66 példány) a második helyen áll-

2. táblázat: A gyűjtött fajok listája

Fajnév (Species)	Egyelő gyűjtés (Hand sampling)	Talajcsapdázás (Pitfall traps)
1. <i>Ligidium hypnorum</i> Verhoeff, 1901	x	x
2. <i>Haplophthalmus mengii</i> Zaddach 1844	x	-
3. <i>Hyloniscus riparius</i> Koch, 1838	x	x
4. <i>Trichoniscus pusillus</i> Brandt, 1833	x	-
5. <i>Platyarthus hoffmannseggii</i> Brandt, 1833	x	-
6. <i>Trachelipus rathkii</i> Brandt, 1833	x	x
7. <i>Porcellium collicola</i> Verhoeff, 1907	x	x
8. <i>Armadillidium vulgare</i> Latreille, 1804	x	x
9. <i>Armadillidium zenckeri</i> Brandt, 1833	x	x

nak. Itt a gyűjtött ászkák többségét két faj adja: *A. zenckeri* (62%) és *T. rathkii* (30%). Néhány egyeddel az *A. vulgare* és a *H. riparius* egyedei is előkerültek. A Tetves-patak közeli keményfa liget fragmentumból 32 példány került elő (17%). Az élőhely domináns faja 41%-kal itt a *L. hypnorum*, mely az előző élőhelyekről nem került elő. A legkevesebb egyedet a zombékosban és az égererdőben lerakott csapdák gyűjtötték. Előbbiben a *H. riparius* 4 és a *T. pusillus* 5 példánya, utóbbiban a *T. rathkii* 2 és a *P. collicola* 1 példánya került elő.

Az avar rostálásával és a korhadt fák kérgének lehántásával több faj egyedeit találtuk meg, mint a talajcsapdák anyagában. Az egy élőhelyen, talajcsapdával gyűjtött legmagasabb fajszámnál (7) kettővel többet találtunk az akác-fűz-éger ligetben, ahol az eddig felsorolt fajokon kívül itt előkerültek a *P. hoffmannseggii*, továbbá a *H. mengii* példányai is (3. táblázat).

Az áprilisban végzett, majd augusztusban megismételt egyelő gyűjtések során sem találtunk ászkákat a homoki gyepekben és a fiatal tölgyesben.

3. táblázat: Az egyes élőhelyeken gyűjtött fajok egyedszámai. Az élőhelyek betű és szám kódjai megegyeznek az 1. táblázatban leírtakkal

Fajok (Species)	Élőhelyek (Sampling sites)									
	A	B	1	2	3	4	5	6	7	8
<i>L. hypnorum</i>	3	1	-	13	-	-	-	-	-	-
<i>Haplophthalmus sp.</i>	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-
<i>H. riparius</i>	3	12	-	2	-	-	1	-	4	-
<i>Trichoniscus sp.</i>	6	5	-	4	-	-	-	-	5	-
<i>P. hoffmannseggii</i>	-	20	-	-	-	-	-	-	-	-
<i>T. rathkii</i>	2	1	2	6	-	-	20	7	-	-
<i>P. collicola</i>	9	1	1	1	-	-	-	-	-	-
<i>A. vulgare</i>	1	3	-	5	-	-	4	-	-	-
<i>A. zenckeri</i>	3	1	-	1	-	-	41	73	-	-

Értékelés

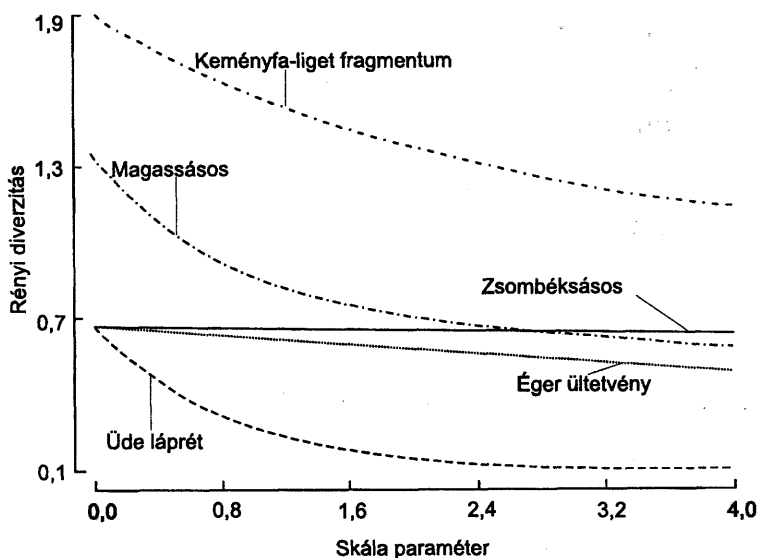
Faunisztika

A területről kimutatott fajok száma a hazai fauna 19 %-át, míg a Somogy megyei fauna 37 %-át teszi ki. Négy faj (a közép-európai elterjedésű *P. collicola*, és *H. riparius*, a kozmopolita, valamennyi földrészen megtalálható *A. vulgare* és az Európa-szerte elterjedt *T. rathkii*) mind országos, mind megyei viszonylatban a leggyakoribbak közé tartozik (FARKAS 1999). A szintén Európa-szerte megtalálható *T. pusillus* országos elterjedését tekintve mindössze négy publikált adattal rendelkezünk, melyek Kőszegről és az Északi középhegységből származnak (KESSELYÁK 1937, 1930, 1936, DUDICH 1942). Ennek ellenére valószínűsíthető, hogy gyakori, az egész országban elterjedt fajról van szó, melynek kicsiny mérete (2,4-3,7 mm) miatt meghatározása problematikus és a talajcsapdák anyagában többnyire alul reprezentált, vagy hiányzik, holott az adott élőhely talajának felső néhány cm-ében magas denzitással van jelen. Nyirkos talajokban többnyire megtalálható. A Somogy megye egész területére kiterjesztett, szisztematikus faunisztikai kutatás során a több, mint száz megvizsgált élőhely 47 %-ában megtaláltuk (FARKAS nem publikált adatai). Az eddig felsorolt fajok tehát nem tekinthetők kifejezetten a látrányi terület élőhely-típusaira jellemzőknek, inkább országszerte gyakori, közönséges fajoknak, melyek elterjedése függetlennek látszik a tájegység és az élőhely típusától.

Ezzel szemben két további faj egyedeinek jelenléte szoros korrelációt mutat bizonyos élőhelyekkel. Az Észak-, Közép- és Dél-Európában élő *L. hypnorum* tavak, folyók, kisebb vízfolyások állandóan nedves szegélyén, gyakran a sáros talaj felszínén, korhadó növények alatt, továbbá az állandóan párás, hűvös szurdokvölgyek alján, az avarban él (GRUNER 1966). Érzékeny a levegő páratartalmára, száraz környezetben percek alatt elpusztul. Országos elterjedési adatai szintén nem tükrözik valós helyzetét: 1998-ig ismert volt Nyugat-Magyarországról (DUDICH 1942, KESSELYÁK 1937), ezen kívül a Dráva-ártér (FARKAS 1998a, 1998b) és a Bükk néhány helyén (ALLSPACH 1996) gyűjtötték. Somogyban viszont 2001-2002-ben a vizsgált élőhelyek 32 %-ából kimutattuk, tehát ritka fajnak semmiképpen nem tekinthető. Az előző fajhoz hasonlóan az Északkelet- és Közép-Európában élő *A. zenckeri* szintén az állandóan nedves, mocsaras élőhelyeket kedveli, de előnyben részesíti a nyílt vegetációjú területeket. Korábban mindössze Balatonberényről (SZLÁVECZ 1992) és Ócsáról (SALLAI 1993) voltak adatai, ami alapján a ritka fajok közé sorolták, utóbb azonban a Hanságból, Baranya több pontjáról és Somogy megyében a vizsgált élőhelyek 24 %-ából is előkerült. Előfordulási helyein tömeges. Az Európában széles körben elterjedt *P. hoffmannseggii* myrmecophil faj, kizárólag hangyabolyokban él. Korábban ismert volt a Magyar Középhegységből, Nyugat-Magyarországból és a Dráva-ártérről (FORRÓ és FARKAS 1998). Az elmúlt évben Somogy több pontján is megtaláltuk. A *H. mengii* egyetlen példánya az akác-éger ligetből került elő. A kis termetű (2-4 mm), rejtett életmódú faj korhadó fák kérge alatt él. Egész Európában elterjedt (GRUNER 1966), de hazánkban csak Észak- és Nyugat-Magyarországról (DUDICH 1928, 1942, ILOSVAY 1985, KESSELYÁK 1936, 1937, STROUHAL 1965) valamint a Dráva-síkról (FARKAS 1998b) voltak ismert adatai. Eddig Somogy megye 5 UTM négyzetéből került elő.

Ökológia

Az öt élőhely ászkaközösségeit a Rényi-féle diverzitási függvényekkel hasonlítottuk össze (1. ábra). A terület keleti határán húzódó efemer vízfolyás menti keményfa liget fragmentum Rényi-diverzitása bizonyult a legmagasabbnak. A fajszám itt volt a legnagyobb és az egyedek megoszlása a legegyenletesebb. Két, talajcsapdával általában nem gyűjthető faj (*H. mengii*, *P. hoffmannseggii*) kivételével minden fajt megtaláltunk a csapdák anyagában. Az egyelő gyűjtések során a rejtett életmódú fajok is előkerültek. A Drá-

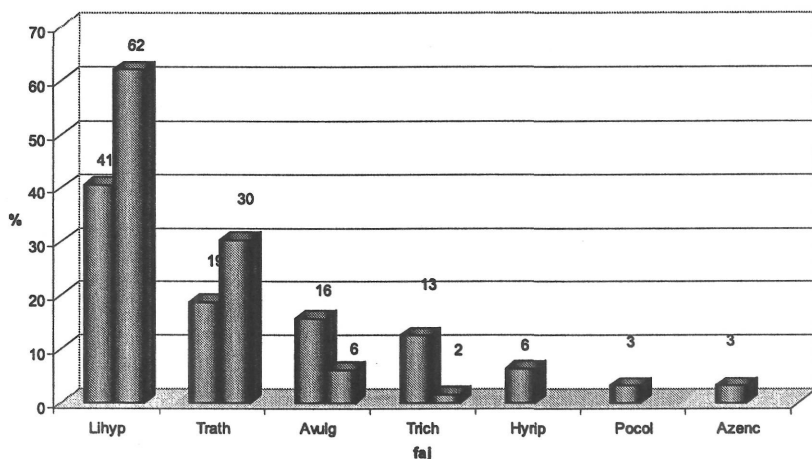

1. ábra: A különböző élőhelyek ászka fajok alapján számított Rényi-féle diverzitási profiljai

va mentén, több, mint 70 élőhelyen végzett mintavételek eredményei alapján, egy élőhelyen átlagosan 4-5 ászkafaj él (FARKAS 1999). Így magasnak tekinthető az a fajszám (9), melyeket ezen élőhely egy 8-10 m²-es foltjában tapasztaltunk. Az állandóan nedves, laza talaj egyrészt magas, 85% feletti páratartalmat biztosít, másrészt az állatok könnyen elbújhatnak a morzsalékos talaj darabkák és a korhadó ágak között. A fák árnyékoló hatása miatt a hőmérséklet emelkedését az ászkák még tolerálják, továbbá lehullott lombjuk és a számos kétszikű, légyszárú növény maradványai jó minőségű táplálékot biztosítanak (RUSHTON és HASSALL 1983). Az itt élő ászkaközösség domináns faja a *L. hypnorum* (41%). Mellette megtalálható az országosan és megyei viszonylatban egyaránt leggyakoribb 5 faj (*H. riparius*, *T. pusillus*, *T. rathkii*, *P. collicola* és *A. vulgare*), együttesen 56%-os arányban. A kis számban előforduló *A. zenckeri* egyedei a szomszédos láprétről származnak.

Az égerligetek és a homokdombok közötti, mélyebben fekvő területeken magassásosok és üde láprétek Isopoda együttese markánsan különbözik az előző élőhelytől. Az itt élő ászka együttes kevesebb (4) fajból áll, viszont az egyedszámok hasonló arányban oszlanak meg, amit a két élőhely diverzitási profilja is tükröz: a magassásos görbéje a keményfa liget alatt húzódik, azzal közel párhuzamosan. A növényzet magassága a magassásosokban az 1 m-t is meghaladja, borítása 100 %, emiatt a nedves talaj feletti pára megreked és folyamatosan 90% felett marad, ami az ászkarákok számára kedvező. A nedvesség állandó jelenlétét jelzi egyes *Amphipoda* fajok jelenléte is. A fák árnyékolásának hiánya miatt azonban a hőmérséklet kedvezőtlenül magas értékeket érhet el, amit a kisebb termetű, vagy gyengén kitinizált fajok kevésbé tolerálnak. A zömmel egyszikűekből álló növényzet nyújtotta táplálékkínálat sem kedvező. A legnagyobb arányban (62%) a mocsárrétek ökológiai viszonyaira specializálódott *A. zenckeri* volt jelen. Mellette 30 %-os részesedéssel az elsősorban ártéri erdőkben tömeges *T. rathkii*-t találtuk (3. ábra).

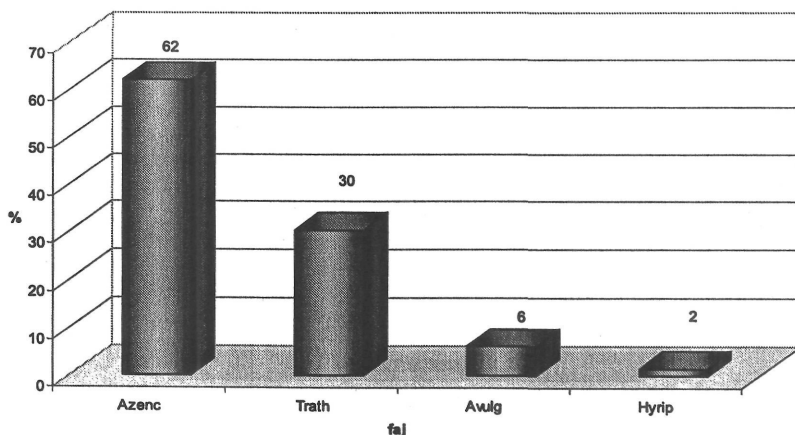
Az üde láprét diverzitási profilja a legalacsonyabb értékről indul (2 fajból áll az együttes) és a legalacsonyabban húzódik. A növényzet magassága csak 20-30 cm, ezért itt a közvetlen napsugárzás és annak melegítő hatása jóval erőteljesebb, emellett a páratarta-

2. ábra: Az ászka fajok egyedeinek százalékos megoszlása a keményfa-liget fragmentumban

lom is alacsonyabb. Ezeket a körülményeket az itt élő fajok közül csak az *A. zenkeri* képes tolerálni. E faj számára ez az élőhely a legmegfelelőbb, amit egyrészt az is jelez, hogy a legtöbb példányt az itt lerakott csapdák gyűjtötték, másrészt, hogy az itt gyűjtött anyag 91%-át e faj alkotta. Mellette még a *T. rathkii* néhány példánya került elő.

Az évszázadok óta érintetlen homoki gyepek ökológiai viszonyai kedvezőtlenek az ászkák számára. HORNING (1984, 1993) kiskunsági homokbuckákon végzett vizsgálatai során csak a buckaközökben kialakult gyepfoltokból került elő két faj (*A. vulgare* és *T. nodulosus*) viszonylag alacsony egyedszámban. A látrányi terület homokdombjai között nem alakultak ki a kiskunságihoz hasonló növénytársulások. A dombokon a felszín hőmérséklete nyáron elérheti az 50 °C-ot, ugyanakkor vizet nem tartalmaz. A kedvezőtlen hőmérsékleti és vízviszonyok mellett a táplálékkínálat is szegényes, főként egyszikűekből áll. Mindezen hatások miatt erről az élőhelyről hiányoztak az ászkák.

3. ábra: Az ászka fajok egyedeinek százalékos megoszlása a magassásosban

A 67-es főút és az andocsi út közötti területeken a haszonfa ültetvények (éger, tölgy) helyén korábban homoki gyepek lehettek, melyekben ászkák ugyanúgy nem éltek, mint a jelenlegi gyepekben. Mindössze az égeresből került elő a *P. collicola* és a *T. rathkii* egy ill. két példánya. Ebben a homoktalaj rossz vízmegtartó képessége játszik szerepet, valamint a mintavételi helyek tengerszint feletti magassága (tölgyes: 130 m; égeres: 131 m) együttesen magyarázza, hogy bár a táplálékkínálat és a hőmérséklet kedvezőbb, mégsem alakulhattak ki ászkaközösségek ezen élőhelyeken. A tengerszint feletti magasság adatokat összehasonlítva a többi vizsgált élőhellyel kitűnik, hogy a fajgazdagabb élőhelyek mindig több méterrel alacsonyabban fekszenek (1. táblázat). A tölgyesben elhelyezett csapadék egyetlen példányt sem gyűjtöttek. A megismételt mintavételt egy több hetes, csapadékos, hűvös periódust követően végeztük, ami fokozza nyáron az ászkák aktivitását, de ennek ellenére sem jártunk eredménnyel. Feltűnő volt az avarfauna szegényessége: az ászkák mellett a további, avarlakó csoportok (Arachnoidea, Diplopoda, Coleoptera, stb.) képviselői is hiányoztak, vagy csak néhány példányukat találtuk. Hasonló jelenséget tapasztaltunk Somogy megye több homoki erdejében is (Kaszó, Szentá, Bolhás, Balatonszentgyörgy). A május-júniusban elkezdődő meleg, száraz időszakban az erdei homoktalajok felső rétege 30-40 cm mélyen is teljesen kiszárad. A gyors, nyári záporok, de még a több napos, kiadós esőzések is csak az avart, esetleg a talaj 1-2 cm-es rétegét nedvesítik át. Ezek körülmények nem teszik lehetővé ászkapopulációk tartós megtelepedését.

A kutatást az MTA Bolyai János Kutatói Ösztöndíja támogatta (BO/00304/01).

Irodalom

- ALLPASCH A. 1996: The Terrestrial Isopods of the Bükk National Park (Crustacea; Isopoda; Oniscidea). - in: Mahunka, S. (ed.): The Fauna of the Bükk National Park, II. - Hungarian Natural History Museum, Budapest. 71-74.
- DUDICH E. 1928: Faunistikai jegyzetek III. - Állatt. Közl. 24: 38-45.
- DUDICH E. 1942: Nachträge und Berichtigungen zum Crustaceen -Teil des ungarischen Faunenataloges II. - Frag. Faun. Hung. 5: 1-13.
- FARKAS S. 1998a: The Isopoda fauna of the Rinya-region I. Bakháza (Hungary). -Somogyi Múzeumok Közleményei 13: 257-262.
- FARKAS S. 1998b. The faunistic results of the study of woodlice (Crustacea: Isopoda) along the river Drava (South Hungary). - Studia Pannonica 9: 123-130.
- FARKAS S. 1999: Isopodák szünbiológiai vizsgálata a Dráva-ártéren. - PhD értekezés. JATE, Szeged.
- FORRÓ L., FARKAS S. 1998: Checklist, preliminary distribution maps, and bibliography of woodlice in Hungary (Isopoda: Oniscidea). - Misc. Zool. Hung. 12: 21-44.
- GRUNER H.-E. 1966: Krebstiere oder Crustacea V. Isopoda 2. - in: Die Tierwelt Deutschlands und der angrenzenden Meeressteile. Vd Gustav Fischer Verlag, Jena.
- HORNUNG E. 1984: Characteristics of the population of an Isopoda species (*Trachelipus nodulosus* C.L. Koch) at sandy soil grassland. - Acta. Biol. Szeged. 30: 153-158.
- HORNUNG E. 1993: Szárazföldi Isopoda populációk reprodukív stratégiái és tér-idő mintázata. - Kandidátusi értekezés. JATE, Szeged.
- KESSELYÁK A. 1930: Faunistisches über Isopoden. - Zoolog. Jahrbücher Abt. Syst. 60: 239-256.
- KESSELYÁK A. 1936: Bars vármegye szárazföldi ászkarákjai. - Állatt. Közl. 33:142-148.
- KESSELYÁK A. 1937: A községi hegység szárazföldi ászkarákfaunája. - Vasi Szemle 4: 89-96.
- RUSHTON S.P., HASSALL M. 1983: The effects of food quality on the life history parameters of the terrestrial isopod (*Armadillidium vulgare* (Latreille)). Oecologia (Berlin) 57: 257-261.
- SALLAI Á. 1993: Ecofaunistic investigations in a boggy forest in the Protected Landscape Area at Ócsa (Kiskunság National Park, Hungary). - Opusc. Zool. Budapest 26: 85-94.
- SCHMÖLZER K. 1965: Ordnung Isopoda. Akademie Verlag, Berlin.

- STROUHAL H. 1965: Die Haplophthalmus-Arten Ungarns (Isopoda terrestria). - Acta. Zool. Hung. 11: 465-473.
- SZLÁVE CZ K. 1992: The role of terrestrial isopods (Isopoda: Oniscidea) in the decomposition of aquatic macrophite detritus of lake Balaton, Hungary. - Opusc. Zool. 25: 103-112.
- TÓTHMÉRÉ SZ, B. 1996: NuCoSA 1.05. Programcsomag botanikai, zoológiai és ökológiai vizsgálatokhoz - Scientia Publishing, Budapest.

The terrestrial isopod (Isopoda: Oniscidea) fauna of the Látrányi Puszta Nature Conservation Area

SÁNDOR FARKAS AND EDIT VADKERTI

The Isopod fauna of Látrányi Puszta Nature Conservation Area was uncovered. A faunistical and ecological research was started in 2002 to discover the woodlice species living there and to study the community structure and habitat preference of the Isopod assemblages. Pitfall traps and hand collecting were used as sampling methods. All the habitats were sampled that are characteristic in the Area: sandy grassland, fragment of wetland forest, marsh, alder and oak woods. A total of 262 isopod specimen were captured which belonged to 9 species: *Ligidium hypnorum*, *Haplophthalmus mengii*, *Hyloniscus riparius*, *Trichoniscus pusillus*, *Platyarthus hoffmannseggii*, *Trachelipus rathkii*, *Porcellium collicola*, *Armadillidium vulgare*, *Armadillidium zenckeri*. These species were uncharacteristic in the examined habitats except of *Ligidium hypnorum* and *A. zenckeri* that live mainly in wet, humid places. All the other species are common and widely distributed in Hungary. The Isopod assemblage of the wetland forest had the highest Rényi-diversity value.